

Arrest

nr. 200 568 van 1 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 24 augustus 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. HALLI *loco* advocaat A. FADILI en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2015 dient verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin – van C.B.

Op 21 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 juli 2016 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin – van C.B. Op 20 januari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 februari 2017 dient verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin – van C.B.

Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat de bloed- of aanverwantschap met de burger van de Unie werd bewezen door middel van de geboorteakten en waarin verzoekster wordt gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“bewijs ten laste te zijn EU’er in land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt v/h gezin”*.

Op 24 augustus 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.02.2017 werd ingediend door:

Naam: G. Voornaam: S. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...).1971 Geboorteplaats: E. M.

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.07.2016 gezinshereniging aan met haar achternicht, zijnde C. B. (...), geboren op (...).1978, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring op eer dd. 08.09.2015 vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot; aankoop BPost eShop dd. 03.08.2015, schrijven Bpost dd. 25.07.2016 en brief (2015); schrijven Ortel Mobile dd. 04.08.2015; inburgeringscontract dd. 18.01.2016; inschrijvingsbewijs VDAB dd. 26.09.2016; allen gericht aan betrokkene met vermelding van het adres van de referentiepersoon: uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene in de periode 22.12.2015 - 09.02.2017 gedomicilieerd was op het adres van de referentiepersoon.

- getuigschrift voor verstrekte hulp dd. 03.07.2015 op naam van betrokkene

- verklaringen, opgesteld in het Marokkaans, onvertaald.

- onvertaalde medische documenten dd. 03.03.2009 en 10.08.2009 vanwege dr. S. S. C. (...) (Fès - Marokko) met vermelding van de naam van betrokkene; handgeschreven facturen (apotheek E. M. (...) - Marokko) dd. 03.03.2009 en 11.11.2009 op naam van de referentiepersoon: deze stukken kunnen niet afdoende aan elkaar gelinkt worden; ze tonen dan ook niet afdoende aan dat de aankopen door de referentiepersoon bestemd waren voor betrokkene. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat louter deze aankopen te beperkt zijn en

niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst effectief ten laste was van de referentiepersoon.

- verklaring op eer dd. 08.09.2015 vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot; rekeninguittreksels en brieven De Lijn waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar echtgenoot in de periode november 2015 - februari 2016 instonden voor de betaling van het abonnement op naam van betrokkene; aankoop Media Markt dd. 25.01.2016 en Torfs dd. 20.01.2016 door de referentiepersoon voor betrokkene; stortingen zakgeld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene (juli 2016 - mei 2017): echter, deze stortingen en betalingen dateren allemaal van na de aankomst van betrokkene in België; deze bewijzen kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- diverse rekeninguittreksels op naam van betrokkene

- 'attestation administrative' n° 465-2016 dd. 01.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene het statuut van 'behoefte' toegekend kreeg; 'attestation de soutien familial' n° 30-2016 dd. 26.08.2016 waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten vastgesteld hebben dat de referentiepersoon betrokkene ondersteund: echter, uit deze attesten blijkt niet op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene behoeftig is / ten laste wordt genomen door haar achterlicht. De voorgelegde attesten worden dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De voorgelegde documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation d'inactivité' n°293 d.d. 15.02.2017 waarin de lokale overheden van E. M. (...) (Marokko) verklaren dat betrokkene op datum van het attest niet werkzaam was en geen lucratieve activiteit uitoefende: echter, dit attest zegt enkel iets over de situatie in februari 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef en net voor de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017' n°1130 dd. 13.03.2017 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in 2016 geen inkomsten had in Marokko. Echter, uit het voorgelegde attest blijkt dat dit attest werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt bovendien dat dit steeds het geval is bij dergelijke attesten, en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene gedurende de periode waarop dit attest betrekking heeft in België woonde.

- ongedateerde foto's

- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon in juli 2016 een niet nader gespecificeerde uitkering ontving vanwege De Voorzorg; overige stukken betreffende haar bestaansmiddelen werden niet voorgelegd.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij in de periode 22.12.2015 - 09.02.2017 in België gedomicilieerd was op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst voor haar vertrek naar België, en dat er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. Tevens blijkt niet dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene in de periode 22.12.2015 - 09.02.2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van

het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de achternicht van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.(...)"

Op 24 augustus 2017 dient verzoekster een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin – van C.B. Ter terechtzitting deelt de verwerende partij mee dat op 8 februari 2018 een negatieve beslissing met betrekking tot deze aanvraag werd genomen.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“- schending van de formele en materiële motiveringsplicht

- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie van artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980

- Schending van de artikelen 47/1 en 47/3, 74/13 van de Vreemdelingenwet

- Schending van het artikel 28 wetboek IPR

- Schending van het redelijkheidsbeginsel

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de formele en materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

1. De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier elementen, m.n.:

- de logische consistentie (mag geen tegenstrijdigheden bevatten)

- de juridische aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste wettelijke grond en juiste interpretatie van de wet)

- de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten)

- de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid)

Luidens artikel 47/1, 2° VW. worden als andere familieleden van een burger van de Unie beschouwd 'de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie'

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de andere familieleden moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie is het "ten laste" zijn een feitenkwestie dewelke met alle mogelijke middelen kan bewezen worden (HvJ, C-215/03 -Oulane: Hvl, C-1/05 – Jia).

Verzoekster heeft ter staving van zijn bestaansmiddelen verklaringen, getuigschriften, medische en financiële documenten, alsook administratieve documenten van de bevoegde overheid van het land van herkomst toegevoegd aan het dossier.

A/ Wat betreft de weigeringsbeslissing:

2. De door verzoekster bijgebrachte documenten met betrekking tot de tenlasteneming werden ten onrechte door de verwerende partij genegeerd door te stellen dat deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs. Uit het geheel van de bijgebrachte bewijsstukken blijkt in tegenstelling duidelijk dat mijn verzoekster zich in staat van behoeftigheid bevond in het verleden (voor de aanvraag) en ten laste werd genomen door de referentiepersoon.

Dat verwerende partij bijgevolg de bewijswaarde van deze stukken miskent in haar motiveringsverplichting. Uit het voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster reeds enige tijd materieel afhankelijk was van haar achternicht en door haar financieel effectief ondersteund wordt. Verzoekster verwijst hiervoor naar de veelvuldige stortingen en betalingen in het verleden.

Aan verzoekster wordt het verblijf geweigerd omdat volgens verwerende partij er niet afdoende werd aangetoond dat zij reeds ten laste was in haar land van herkomst. Dit is echter niet juist. Niet in het minst wordt in de bestreden beslissing meegedeeld waarom de voorgelegde stukken niet afdoende aantonen dat verzoekster ten laste is van haar achternicht.

Verwerende partij mag de eis dat de familielid van het land van herkomst ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen (RvV 29 februari 2016, nr.163.233).

De bepalingen in artikel 47/3 §2 van de vreemdelingenwet worden in casu door de verwerende partij te beperkend geïnterpreteerd waardoor de bewijsvoering van het "ten laste zijn" onmogelijke vereisten worden opgelegd aan de verzoekende partij. Verwerende partij beweert dat uit de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dat zij in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekster zou klaarblijkelijk niet afdoende hebben aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden.

Verwerende partij stelt dat de voorgelegde stukken enkel betrekking hebben op een periode waarbij verzoekster in België verbleef en hierdoor niet in aanmerking kan komen voor een verblijfsrecht. Verzoekster verblijft reeds meerdere jaren in België, meer bepaald minstens 8 jaar op basis van de bewijsdocumenten. Het is onredelijk van de verwerende partij om van mijn verzoekster te eisen een afhankelijkheidsrelatie te bewijzen van voor deze langdurige periode.

Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst is het in de praktijk nagenoeg onmogelijk voor verzoekster, rekening houdend met het feit dat zij hier reeds bijna 10 jaar verblijft, dit te leveren. Het maakt voor verzoekster uiterst moeilijk om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat verwerende partij haar dwingt uiterst ingewikkelde stappen te ondernemen.

In casu blijft verwerende partij volledig in gebreke aan te geven waarom verzoekster niet kan beschouwd worden als "ten laste" van haar achternicht. Verzoekster ontvangt immers een onderhoudsgeld van de referentiepersoon en bovendien wordt verzoekster voorzien door deze bijdragen in zijn dagdagelijkse kosten, hetgeen ontegensprekelijk wordt aangetoond door de bijgebrachte stukken. Dat er immers conform de artikelen 47/1 en 47/3 §2 vele stavingstukken werden neergelegd die aantonen dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin en dat men reeds ten laste was, zowel in België als in Marokko. Voormelde bepaling stelt dat het bewijs van naleving van een van deze voorwaarden geleverd wordt door een attest dat uitgaat van de bevoegde overheden van het land van herkomst, bij ontstentenis hiervan door elk passend bewijs.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoekster heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom er geen rekening kan worden gehouden met deze stukken of minstens waarom deze stukken niet afdoende zijn.

Dat verzoekster ontegensprekelijk het bewijs heeft geleverd van haar onvermogenheid, in het verleden en heden, en dat zij deel uitmaakt van het gezin en ten laste is van mevrouw B. C. (...).

3. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Ondanks de praktische moeilijkheden heeft verzoekster toch een aantal officiële overheidsdocumenten voorgelegd. Verzoekster bracht bij haar verblijfsaanvraag een 'attestation administrative' waaruit blijkt dat zij het statuut van 'behoefte' toegekend kreeg. Eveneens heeft verzoekster een 'attestation de soutien familial' bij haar aanvraag gevoegd, waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoekster wordt ondersteund door de referentiepersoon.

Echter, verwerende partij wil absoluut geen rekening houden met deze authentieke attesten door te stellen dat deze documenten niet afdoende aantonen dat betrokkene behoeftig is en/of dat ze ten laste is van haar achternicht. Deze attesten worden onterecht beschouwd als een verklaring op eer. Hierdoor miskent de verwerende partij de bewijskracht van de aktes opgesteld door de Marokkaanse overheden. Logischerwijze worden dergelijke attesten uitgevaardigd nadat een aantal "checks" werden uitgevoerd en heeft deze meer bewijswaarde dan een verklaring op eer vanwege een particulier persoon of een vereniging. Het is toch niet mogelijk dat een overheid een dergelijke attest uitvaardigt zonder dit te toetsen aan de werkelijkheid. De bewijswaarde wordt door de verwerende partij veel te gemakkelijk ontzegt. Deze documenten als verklaringen op eer beschouwen is kennelijk onredelijk.

Dat de voorgelegde stukken geenszins een "verklaring op eer" zijn of "eigen verklaringen" zouden bevatten; doch attesten van de bevoegde administratieve en fiscale overheden. Welke documenten verlangt de verwerende partij dan wel van verzoekster?

Indien de voorgebrachte overheidsdocumenten door de Raad toch beschouwd worden als verklaringen op eer dan nog kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet zonder meer stellen dat verklaringen op eer geen enkele bewijswaarde hebben wanneer de verklaring niet afkomstig is van "om het even welke welwillende derde" (RvV nr. 174.800 van 19 september 2016 en RvV nr. 165.555 van 12 april 2016). Dat deze documenten afkomstig zijn van de Marokkaanse overheid en aldus zeer zeker bewijswaarde hebben.

Deze documenten kunnen op hun feitelijke en waarachtigheid getoetst worden. Verwerende partij had de mogelijkheid om de bevoegde Marokkaanse overheidsinstantie te contacteren voor eventuele verdere informatie, hij heeft dit echter niet gedaan. Het zorgvuldigheidsbeginsel is hierbij tevens geschonden.

Dat verwerende partij met geen woord rept over de verklaringen op eer van de referentiepersoon en haar echtgenoot die geen "even welke welwillende derden" zijn.

Artikel 28 wetboek IPR bepaalt bovendien dat een buitenlandse akte in België geldt tot bewijs van de feiten die de buitenlandse overheid vaststelt als de vormelijke aspecten van de akte in orde zijn. Het gaat om de zogenaamde intrinsieke bewijskracht. De akte hoeft niet inhoudelijk te worden gecontroleerd om bewijskracht te hebben. Het gaat over de feitelijke aspecten van de inhoud van de buitenlandse akte.

Verwerende partij schendt de artikelen 47/1 en 47/3 §3 juncto 40 bis § 2 van de vreemdelingenwet. In dit verband heeft het Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia geoordeeld "dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (eigen markering, punt 42).

Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is het niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers - een van de grondslagen.

Dat verzoekster aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoekster bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoekster niet over een eigen inkomen beschikt, en dat zij deel uitmaakt van het gezin die instaat voor al haar kosten, vloeit hieruit voort dat zij ten laste is van haar achternicht die haar onderhoudt, minstens dat zij deel uitmaakt van het gezin.

Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoekster ten laste te nemen, en niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

Op basis van de voorgelegde stukken heeft verzoekster voldoende aangetoond dat zij geen inkomsten geniet, noch in haar herkomstland, noch in België, maar van wie wel vaststaat dat zij inwoont bij de referentiepersoon die alle woonkosten volledig op zich neemt en een maandelijkse geldelijke bijdrage overmaakt.

Bovendien verbleef verzoekster meerdere jaren in België en kan verwerende partij gemakkelijk nagaan of zij in deze periode inkomsten heeft verworven of tenminste navragen bij mijn verzoekster om bijkomende bewijsdocumenten van onvermogen in België voor te leggen. In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoekster onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat zij ten laste is van de referentiepersoon. De beslissing is kennelijk onredelijk temeer niet wordt aangegeven welke verdere bewijzen van de feitelijke situatie zij nog zou kunnen voorleggen.

Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET.

4. In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoekster in functie van haar achternicht diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de gezins – en familiesituatie van verzoekende partij, het feit dat zij jarenlang en ononderbroken in België heeft verbleven bij haar achternicht. Dat er rekening moet gehouden worden dat de uitvoering van het bevel voor gevolg zou hebben dat het feitelijk gezin gescheiden wordt. Dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

5. Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St, Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St, N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de verblijfsduur van verzoekster en de hiermee gepaarde praktische moeilijkheden om haar onvermogen en behoefte in het land van herkomst te bewijzen, heeft genegeerd.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoekster niet ernstig en grondig werd onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken en in strijd is met artikel 58 Vreemdelingenbesluit. Door geen rekening te houden met het voorgaande, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, artikel 58 Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij handelt bovendien op een kennelijk onredelijke wijze.

Dat verwerende partij o.a. de overheidsdocumenten niet op hun feitelijke en waarachtigheid heeft onderzocht.

Nu blijkt dat een aantal van deze stukken ertoe strekken aan te tonen dat de verzoekende partij materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon en een feitelijke situatie van afhankelijkheid ten aanzien van deze persoon ook effectief bewijst.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken in.

Gelet op al het voorgaande dient dit middel dienvolgens als gegrond te worden beschouwd, de bestreden beslissing dient te worden vernietigd en verzoekster in het bezit gesteld te worden van een F-kaart.

Het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen, die door de verzoekende partij werden neergelegd om haar ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is

derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding.

B/ Wat betreft de het bevel om het grondgebied te verlaten:

6. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt :

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de achternicht van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als afdoende worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist.

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

Verzoekster werd zelfs niet gehoord.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De dienst Vreemdelingenzaken dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen hetgeen in casu niet gebeurd is.

Dat de bestreden motivering een standaard motivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoekster, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat de criteria van de instructies niet meer gelden en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is volgens de rechtspraak van de Raad van State onwettelijk omdat dit een inperking zou betekenen van de discretionaire bevoegdheid van de dienst Vreemdelingenzaken en omdat dit de publieke verklaringen van het bestuur loochent (welke rechtspraak?).

Dat de bestreden beslissing niet afdoende of minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is.

C/ Besluit

De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel zijn in casu geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel haalt verzoekster een schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 28 WIPR en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt reeds enige tijd van haar achternicht materieel afhankelijk te zijn en door haar financieel effectief ondersteund te worden. Zij verwijst hierbij naar de veelvuldige stortingen en betalingen in het verleden. Zij stelt dat verwerende partij de eis van ten laste te zijn in het land van herkomst niet kennelijk onredelijk mag invullen. De bepalingen van artikel 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet zouden te beperkend geïnterpreteerd worden. Het zou voor haar nagenoeg onmogelijk zijn om een bewijs van onvermogen uit het land van herkomst voor te leggen daar zij reeds bijna 10 jaar in België verblijft. In de bestreden beslissing zou geen rekening gehouden zijn met alle voorgelegde stukken, waaronder authentieke attesten afkomstig van de Marokkaanse overheid die beschouwd worden als een verklaring op eer. Er zou geen belangenafweging gemaakt zijn aangaande de duur van het verblijf, gezondheidstoestand,... Zij zou niets meer hebben in haar herkomstland en zou niet over een eigen

inkomen beschikken. De referentiepersoon zou over meer dan voldoende inkomsten beschikken. Het bevel om het grondgebied te verlaten zou onvoldoende zijn gemotiveerd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 23.02.2017 een derde aanvraag van een verblijfskaart indiende van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar achternicht C. B. (...). Zij vroeg derhalve toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Verzoekster diende derhalve bewijzen bij te brengen waaruit blijkt dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dat zij ten laste was van de referentiepersoon en dat zij in België ook effectief ten laste is van haar.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers genomen conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en er werd ingegaan op alle door haar voorgelegde stukken ter staving van haar aanvraag.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (RvS, nr. 163.817 dd. 19.10.2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster volgende stukken heeft overgemaakt er staving van zijn aanvraag:

- Verklaring 08.09.2015 vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot; aankoop BPost eShop d.d. 03.08.2015, schrijven BPost d.d. 25.07.2016 en brief (2015); schrijven OrtelMobile d.d. 04.08.2015; inburgeringscontract d.d. 18.01.2016; inschrijvingsbewijs VDAB d.d. 26.09.2016;

- Getuigschrift voor verstrekte hulp d.d. 03.07.2015 op naam van verzoekster;

- Verklaringen opgesteld in het Marokkaans, onvertaald;

- Onvertaalde medische documenten d.d. 03.03.2009 en 10.08.2009 vanwege dr. S. S. C. (...) (Fes - Marokko) met vermelding van de naam van verzoekster; handgeschreven facturen (apotheek E. M. (...)

- Marokko) d.d. 03.03.2009 en 11.11.2009 op naam van de referentiepersoon

- Verklaring op eer d.d. 08.09.2015 vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot; rekeninguittreksels en brieven De Lijn waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar echtgenoot in de periode november 2015 – februari 2016 instonden voor de betaling van het abonnement op naam van verzoekster; aankoop MediaMarkt d.d. 25.01.2016 en Torfs d.d. 20.01.2016 door de referentiepersoon voor betrokkene; stortingen zakgeld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene (juli 2016 – mei 2017)

- Diverse rekeninguittreksels op naam van verzoekster

- ‘attestation administrative’ n° 465-2016 d.d. 01.08.2016 waaruit blijkt dat verzoekster het statuut van ‘behoefte’ toegekend kreeg; ‘attestation familiale’ n° 30-2016 d.d. 26.08.2016 waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten vastgesteld hebben dat de referentiepersoon verzoekster ondersteund;

- 'attestation d'inactivité' n°293 d.d. 15.02.2017 waarin de lokale overheden van El-Menzel (Marokko) verklaren dat verzoekster op datum van het attest niet werkzaam was en geen lucratieve activiteit uitoefende
- 'attestation du revenu globale imposé au titre de l'année 2017 n° 1130 d.d. 13.03.2017 waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in 2016 geen inkomsten had in Marokko
- Ongedateerde foto's
- Rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon in juli 2016 een niet nader gespecificeerde uitkering ontving vanwege De Voorzorg; overige stukken betreffende haar bestaansmiddelen werden niet voorgelegd.

Waar zij stelt dat niet met alle voorgelegde stukken rekening werd gehouden, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing omtrent elk door verzoekster voorgelegd document gemotiveerd werd.

M.b.t. het 'attestation administrative' n° 465-2016 d.d. 01.08.2016 en het 'attestation familiale' n° 30-2016 d.d. 26.08.2016 stelde het bestuur vast dat uit deze attesten niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoekster behoeftig is en ten laste wordt genomen door de referentiepersoon. Die attesten worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, waardoor die documenten dan ook niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag gezinshereniging.

M.b.t. het 'attestation d'inactivité' n°293 d.d. 15.02.2017 motiveert het Bestuur dat dit attest enkel iets zegt over de situatie in februari 2017, op een moment dat verzoekster reeds in België verbleef en net voor de indiening van de aanvraag gezinshereniging.

M.b.t. het 'attestation du revenu globale imposé au titre de l'année 2017 n° 1130 d.d. 13.03.2017 motiveert het Bestuur dat dit attest werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer van verzoekster en dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat dit steeds het geval is en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van een dergelijk attest niet uitsluit dat verzoekster toch nog inkomsten heeft). Hierdoor kan dit attest dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoekster. Daarnaast werd opgemerkt dat dit attest betrekking heeft op een periode waar verzoekster reeds in België woonde.

Verzoekster toont niet aan met welke voorgelegde documenten het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben.

Zij betwist evenmin dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en/of deel uitmaakt van dat gezin.

Waar verzoekster stelt dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft, gaat zij eraan voorbij dat er in het kader van haar aanvraag enkel rekeninguittreksels werden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon in juli 2016 een niet nader gespecificeerde uitkering ontving vanwege De Voorzorg, doch werden er geen bijkomende stukken betreffende haar bestaansmiddelen voorgelegd. In ieder geval kan op basis van die rekeninguittreksels van de referentiepersoon geen oordeel worden geveld over het effectief ten laste zijn of het deel uitmaken van een gezin.

De belangenafweging waarnaar verzoekster verwijst, namelijk de gezondheidstoestand, de duur van het verblijf, de culturele integratie, enz... dient te worden opgemerkt dat degelijke belangenafweging dient te worden gemaakt indien er een einde wordt gesteld aan een verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie, wat in casu niet het geval is. Verzoeksters kritiek is niet dienstig.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gemotiveerd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij tevens rekening gehouden werd met de elementen zoals omschreven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de opgeworpen bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet ernstig."

3.3.1. Verzoekster voert de schending van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 58 van het vreemdelingebevel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster *"niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie"*, waarbij genoegzaam wordt toegelicht dat *"(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging"*. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het *"legaal verblijf in België is verstreken"*, waarbij tevens rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster opwerpt dat *"enige motivering"* met betrekking tot het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ontbreekt, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet:

"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de achternicht van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Het betoog van verzoekster mist dan ook feitelijke grondslag.

Waar verzoekster opwerpt dat de motivering met betrekking tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een standaardmotivering betreft en er geen concrete toetsing aan de elementen van het dossier werd gedaan, wordt zij, gelet op het voorgaande, niet bijgetreden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 28 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR).

3.3.3.1. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(...

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Verzoekster werpt op dat uit het geheel van de door haar bijgebrachte bewijsstukken wel degelijk blijkt dat zij zich in een staat van behoefte bevond in het verleden, zijnde voor de aanvraag en ten laste werd genomen door de referentiepersoon. Verzoekster voert aan dat zij al minstens acht jaar in België verblijft en zij acht het onredelijk van de verwerende partij om van haar bewijsstukken te eisen met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon die dateren van vóór haar verblijf in België. In essentie betwist verzoekster dat zij diende aan te tonen reeds “ten laste” te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekster voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat “als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De interpretatie van verzoekster, met name dat zij slechts dient aan te tonen in het gastland ten laste van de referentiepersoon te zijn, is niet verenigbaar met de zin van de wet. Het gegeven dat zij naar eigen zeggen inmiddels al minstens acht jaar in België verblijft doet hieraan geen afbreuk. Evenmin blijkt de redenering van verzoekster verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG,

90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; zie ook: HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “*fait accompli*”-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “*het land van herkomst*” zou dienen gelijk te stellen met “*het gastland*”.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde

„land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “*gastland*” en het “*land van herkomst*” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland, *in casu* België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Aldus kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat het onjuist is dat haar verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat zij niet afdoende heeft aangetoond reeds ten laste van de referentiepersoon te zijn van in het land van herkomst.

Waar verzoekster onder verwijzing naar arrest nr. 163 233 van 29 februari 2016 aanvoert dat de verwerende partij geen kennelijk onredelijke invulling van het begrip “ten laste” van in het land van herkomst mag geven, wordt erop gewezen dat zij, door aan te geven dat zij al minstens acht jaar in België verblijft nog niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze het begrip “ten laste” heeft ingevuld. Voorts wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu *in casu* de familiebanden al bestonden op het ogenblik dat verzoekster nog in haar land van herkomst verbleef en dit in tegenstelling tot de zaak waarnaar zij verwijst, waar de familiebanden in België werden gevormd. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar verzoekster nog opwerpt dat in de bestreden beslissing niet wordt medegedeeld waarom de door haar voorgelegde stukken, waarbij verzoekster lijkt te doelen op de door haar voorgelegde stortingen en betalingen, niet afdoende aantonen dat zij ten laste van de referentiepersoon is, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing hierover het volgende wordt uiteengezet:

“- verklaring op eer dd. 08.09.2015 vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot; rekeninguittreksels en brieven De Lijn waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar echtgenoot in de periode november 2015 - februari 2016 instonden voor de betaling van het abonnement op naam van betrokkene; aankoop Media Markt dd. 25.01.2016 en Torfs dd. 20.01.2016 door de referentiepersoon voor betrokkene; stortingen zakgeld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene (juli 2016 - mei 2017): echter, deze stortingen en betalingen dateren allemaal van na de aankomst van betrokkene in België; deze bewijzen kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet toont verzoekster niet aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat “*deze stortingen en betalingen dateren allemaal van na de aankomst van betrokkene in België; deze bewijzen kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*”

Verzoekster merkt op dat het rekening houdend met het feit dat zij inmiddels al bijna tien jaar hier verblijft in de praktijk nagenoeg onmogelijk wordt om het bewijs van onvermogen van in haar land van herkomst aan te tonen. Het weze evenwel herhaald dat uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “*fait accompli*”-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “*het land van herkomst*” zou dienen gelijk te stellen met “*het gastland*”.

Verzoekster stipt aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in gebreke blijft om aan te geven waarom zij niet beschouwd kan worden als “ten laste” van de referentiepersoon, terwijl zij onderhoudsgeld ontvangt van de referentiepersoon en deze haar dagdagelijkse kosten draagt. Uit een

eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft vastgesteld *“deze stortingen en betalingen (...) allemaal (dateren) van na de aankomst van betrokkene in België”* en dat verzoekster niet heeft aangetoond *“dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon”*.

Waar verzoekster nog laat gelden dat geen rekening werd gehouden met alle dienstige stukken die zij heeft voorgelegd, wordt erop gewezen dat zij nalaat te concretiseren met welk precies stuk dan wel geen rekening werd gehouden. Met een dergelijk vaag betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd genomen.

Verzoekster verwijst naar het door haar voorgelegde *“attestation administrative”* van 1 augustus 2016 waaruit blijkt dat zij het statuut van behoeftige toegekend kreeg door de Marokkaanse autoriteiten en een *“attestation administrative”* van 26 augustus 2016 waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoekster ondersteund wordt door de referentiepersoon. Verzoekster voert aan dat deze attesten onterecht werden beschouwd als een verklaring op eer en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bewijskracht van deze aktes miskent. Zij werpt op dat dergelijke attesten logischerwijze worden uitgevaardigd nadat een aantal *“checks”* werden uitgevoerd en dat deze meer bewijswaarde hebben dan een verklaring op eer vanwege een particulier persoon of vereniging. Verzoekster acht het niet mogelijk dat een overheid een dergelijk attest uitvaardigt zonder dit te toetsen aan de werkelijkheid. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze attesten overwogen dat *“uit deze attesten (...) niet (blijkt) op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene behoeftig is / ten laste wordt genomen door haar achternicht”* en *“(d)e voorgelegde attesten worden dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten”* en *“(d)e voorgelegde documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

De Raad benadrukt dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. *In casu* kon de verwerende partij aldus de bewijswaarde van de voorgelegde stukken beoordelen. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat een stuk afkomstig van de Marokkaanse autoriteiten dat verzoekster *“het statuut van ‘behoefte’ toegekend kreeg”* en een attest waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat de referentiepersoon verzoekster ondersteunt, op zich genomen niet voldoende bewijskrachtig is. Het is immers niet duidelijk op basis van welke gegevens deze autoriteiten zijn gekomen tot de daarin gedane vaststelling, en ten overvloede wordt opgemerkt dat deze attesten opgesteld werden in een periode waarin verzoekster reeds geruime tijd in België verbleef. Verzoeksters betoog dat dergelijke attesten worden uitgevaardigd nadat een aantal *“checks”* werden uitgevoerd, wordt niet concreet aannemelijk gemaakt en zij weerlegt met haar uiteenzetting de vaststelling niet dat op basis van deze attesten niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat zij behoeftig is en ten laste wordt genomen door haar Nederlandse achternicht.

De Raad benadrukt in dit verband ook dat de beoordeling van het ten laste zijn een heel concrete en feitelijke beoordeling betreft waarin het cruciaal is dat er voldoende duidelijkheid bestaat omtrent de feitelikheden die de concrete zaak kenmerken. Het begrip *“ten laste”* heeft ook een heel specifieke betekenis in de Europeesrechtelijke context, waarvan niet blijkt dat deze op dezelfde wijze wordt begrepen door de Marokkaanse autoriteiten. Daargelaten de vraag of deze attesten te beschouwen zijn als een verklaring op eer blijft de vaststelling in ieder geval overeind dat het niet kennelijk onredelijk is om op basis van de vaststelling dat het niet duidelijk is op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten een dergelijke conclusie hebben getrokken te oordelen dat deze attesten geen afdoende bewijs vormen voor het ten laste zijn in het land van herkomst.

In ondergeschikte orde werpt verzoekster op dat indien toch dient te worden aangenomen dat het gaat om verklaringen op eer de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet zonder meer kan stellen dat verklaringen op eer geen enkele bewijswaarde hebben. Er wordt evenwel op gewezen dat de voorgelegde documenten niet louter worden afgewezen omdat het verklaringen op eer betreffen, maar tevens omdat *“het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten”*.

Waar verzoekster hierbij nog verwijst naar de arresten nrs. 174 800 en 165 555 van respectievelijk 19 september 2016 en 12 april 2016 wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoekster merkt nog op dat met geen woord wordt gerept over de verklaringen op eer van de referentiepersoon en haar echtgenoot en dat zij geen om het even welke welwillende derde zijn. Er wordt evenwel op gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze verklaringen wel degelijk in rekening heeft gebracht, nu hij hierover als volgt heeft gemotiveerd:

“- verklaring op eer dd. 08.09.2015 vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot; rekeninguittreksels en brieven De Lijn waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar echtgenoot in de periode november 2015 - februari 2016 instonden voor de betaling van het abonnement op naam van betrokkene; aankoop Media Markt dd. 25.01.2016 en Torfs dd. 20.01.2016 door de referentiepersoon voor betrokkene; storting zakgeld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene (juli 2016 - mei 2017): echter, deze storting en betalingen dateren allemaal van na de aankomst van betrokkene in België; deze bewijzen kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Verzoekster verwijst nog naar artikel 28 van het WIPR en de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken Jia en Lebon. Dit doet evenwel geen afbreuk aan hetgeen *supra* over de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door de Marokkaanse autoriteiten voorgelegde attesten werd uiteengezet.

Verzoekster laat gelden dat uit de overgemaakte stukken blijkt dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoekster ten laste te nemen. Verzoekster toont evenwel niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat *“rekeninguittreksels (werden voorgelegd) waaruit blijkt dat de referentiepersoon in juli 2016 een niet nader gespecificeerde uitkering ontving vanwege De Voorzorg; overige stukken betreffende haar bestaansmiddelen werden niet voorgelegd.”*

Verzoekster voert aan dat zij al gedurende verschillende jaren in België verblijft en de verwerende partij gemakkelijk kan nagaan of zij in deze periode inkomsten heeft verworven of ten minste kon navragen bij verzoekster om bijkomende bewijsdocumenten van onvermogen in België voor te leggen. Uit de bewoordingen van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet blijkt dat de bewijslast op verzoekster rust en niet op de verwerende partij. Voorts gaat verzoekster eraan voorbij dat zij dient aan te tonen dat zij “ten laste” is van de referentiepersoon van in het land van herkomst of dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Uit de bestreden beslissing blijkt dat *“uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst voor haar vertrek naar België, en dat er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon”* dat *“niet (blijkt) dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.”* In die zin wordt niet ingezien hoe bijkomende stukken die aantonen dat verzoekster in België ten laste is van de referentiepersoon een ander licht op deze beoordeling zouden kunnen werpen.

Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden was een belangenafweging te maken in het kader van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn) respectievelijk artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn. Het betoog van verzoekster en de verwijzingen naar de Europese richtlijnen zijn niet dienstig omdat enerzijds, haar situatie niet valt onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat luidens artikel 1 ervan enkel betrekking heeft op de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, terwijl de Nederlandse achtergrond van verzoekster een Unieburger is die in beginsel onder de Burgerschapsrichtlijn ressorteert. De bestreden beslissing heeft anderzijds geen uitstaans met artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn aangezien deze beslissing geen *“besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid”* behelst, zoals bedoeld in dit artikel uit de Burgerschapsrichtlijn, dat valt onder het hoofdstuk

“Beperkingen van het inreisrecht en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid”, dat in casu niet van toepassing is. Er was dus geen belangenafweging nodig zoals vermeld in deze niet op verzoekster van toepassing zijnde artikelen.

Doorheen haar verzoekschrift laat verzoekster meermaals gelden dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij ten laste is van de referentiepersoon, door middel van dit betoog geeft verzoekster aan dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar voorgelegde stukken zonder evenwel aan te tonen dat deze beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoekster nog aanstipt dat het “ten laste” zijn beoordeeld dient te worden aan de hand van alle stukken samen, wordt erop gewezen dat verzoekster niet aantoont dat dit *in casu* niet het geval zou zijn.

Een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 28 van het WIPR wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar verzoekster nog opwerpt dat geen rekening werd gehouden met haar familiale situatie en dat zij jarenlang ononderbroken in België heeft verbleven bij haar achternicht en dat bij een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zij feitelijk gescheiden wordt van haar achternicht, wordt erop gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het volgende heeft overwogen:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de achternicht van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.”

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Waar verzoekster er nog op wijst dat niet valt in te zien waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, wordt erop gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”, hetgeen verzoekster overigens niet betwist.

3.3.3.4. Waar verzoekster nog opwerpt dat “*de criteria van de instructies niet meer gelden en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden*” hetgeen volgens de rechtspraak van de Raad van State onwettelijk is omdat dit een inperking zou betekenen van de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken en omdat dit de publieke verklaringen van het bestuur loochent, wordt erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar “*de criteria van de instructies*”. Het betoog van verzoekster lijkt niet gericht tegen de thans bestreden beslissing.

3.3.3.5. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 28 van het WIPR kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op

alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.6. Waar verzoekster aanvoert dat zij niet werd gehoord, wordt erop gewezen dat zij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat zij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Verzoekster had bijgevolg de kans om haar standpunt te verduidelijken en alle nuttige documenten neer te leggen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij haar diende te verhoren. Bovendien laat verzoekster na om *in concreto* aan te geven welke elementen zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, dan wel zou hebben aangevoerd die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen. Zij beperkt zich *in casu* tot een louter theoretisch betoog dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET